

LBRIS

We know
books

LAUREN PALPHREYMAN

Traducere din engleză și note de
Oana Dușmănescu

STORIA
BOOKS

CAPITOLUL 1

Luptele de câini sunt o barbarie. Se spune că rivalii din ring savurează această violență. Se spune că lupul dinăuntrul lor caută mereu o cale de a se elibera. Chiar și în astfel de nopți, când luna nu e plină și arată ca oamenii.

Și nu merită oare violență pentru daunele pe care le-au adus pământurilor noastre?

Dar câți dintre ei vor muri? Și pentru ce?

Mă foiesc pe jilțul de lemn, trăgând de gulerul înalt al rochiei, apoi îmi înlătur de pe față o șuviță rebelă de păr roșu. E cald aici. Prea cald. Claustrofobic.

Acum două zile, când am coborât din trăsură, peisajul accidentat al Ținuturilor de la Hotar a trezit ceva adânc în mine – chiar dacă n-am mai fost niciodată atât de departe înspre nord.

Doar gândul la ce se află dincolo de aceste ziduri de piatră mă face să vreau să-mi sfâșii rochia și să fug din castel. Vreau să alerg prin iarba înaltă și să simt păpădiile sălbatice între degetele de la picioare. Vreau să simt mirosul pinilor și să aud vântul suierând printre munți.

În schimb, iau o gură de apă și-mi strâng mâinile cu putere în poală. Încerc să nu mă crispez la auzul oaselor rupte care răsună în Sala Mare, atunci când unul dintre

IRDIS | We know books
bărbați este aruncat la podea. Sângele împrășcă dalele, chiar lângă papucii mei de mătase.

Lordul Sebastian, așezat de cealaltă parte a tatălui meu, mă privește cu o expresie crudă și înfometată, observându-mi disconfortul.

Mă întreb dacă se gândește la seara de mâine, la noaptea nunții noastre.

Gândul mă scârbește chiar mai mult decât lupta.

— Fiicei tale nu-i place, Alteță, îi spune tatălui meu, interpretând doar parțial dezgustul care probabil mi se citește pe față.

— E femeie, răspunde simplu tata.

Mă încordez toată, furioasă. Desigur, asta este tot ce vede tatăl meu când se uită la mine.

Nu contează câți lorzi am lingușit în numele lui sau la câte baluri am participat ca un instrument drăguț de distragere a atenției de la planurile lui de război.

Nu contează că am fost de acord cu această căsătorie pentru a-i consolida regatul.

— Desigur.

Sebastian încuviințează, lăsându-se pe spătarul scaunului, de parcă n-ar observa coroana de pe capul tatălui meu, cu părul său alb și îngrijit.

— Aceste creaturi nu sunt plăcut de privit pentru sexul slab. Deși, cu siguranță, ea se bucură când se omoară între ele. Clanurile de lupi ne-au devastat pământurile timp de secole. Ucid, fură, răspândesc brutalitate. Orice femeie care călătorește singură și are ghinionul să-l întâlnească pe vreunul dintre ei are parte de un destin mai rău decât moartea.

Ridică dintr-o sprânceană.

— Dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Înțeleg, spune tata.

Sebastian ia o înghițitură de bere.

— Deși presupun că femeile voastre nu întâlnesc prea mulți lupi în sud – datorită armatelor mele care păzesc hotarul.

— O datorie onorabilă în slujba marelui nostru regat, spune tatăl meu, fără să se sinchisească să-i acorde vreo privire lordului. Și una care aduce recompense.

— Ah, într-adevăr! răspunde Sebastian, iar ochii i se întunecă.

Încerc să nu mă retrag, scârbită. Îi impun corpului meu să fie o statuie, un vas pentru suflet. Îi îngădui minții să alunece de-a lungul acestor munți sălbatici, chiar dacă nu o să merg niciodată acolo. Chiar dacă voi fi mereu prizonieră între zidurile castelului și în corpul de femeie.

O prizonieră. Sau un premiu. Asta am fost întotdeauna. Voi fi și una, și alta când mă voi căsători cu lordul în schimbul loialității sale neștirbite față de tatăl meu.

— Dacă are însă ceva sentimente pentru aceste creaturi...

— Nu are.

— Totuși ar trebui să știe că, pe lângă agresivitatea de fiară, care e în natura lor, luptele aduc și glorie, zice Sebastian. Oamenii din Ținuturile de la Hotar află numele celor mai buni luptători. Iar cei ce vor câștiga încleștările din această seară vor fi mutați în cuști mai spațioase și vor primi o cină copioasă. Concubinele vor avea grijă de ei, pentru a-i ajuta să-și elibereze lupul în diverse moduri.

Bate cu degetele în ceașcă.

— Oricât de dezgustător ar fi lucrul acesta.

— Într-adevăr, spune tatăl meu.

Privesc siluetele musculoase și fără cămăși din ring, care mârâie, pline de sânge. Cu siguranță există motive să fi precut în preajma lupilor. Și totuși, când privesc ochii înșetați de moarte ai mulțimii, monedele care trec din mână în mână și încântarea de pe fața tatălui meu când unul dintre

luptători e doborât la pământ, mă întreb dacă nu cumva toți bărbații sunt monștri în adâncul sufletului lor.

Îl privesc pe logodnicul meu. Nu e musculos, nici robust și nici pe departe la fel de înalt ca monștrii din ring. Părul lui negru e strâns cu grijă la ceafă, nu lăsat liber și sălbatic ca al celor dinspre hotarul nordic.

Dar e ceva crud în trăsăturile ascuțite ale feței sale și în ochii cu care-mi devorează corpul. Am trăit între monștri toată viața, așa că-l pot recunoaște pe cel care se ascunde sub pielea lui palidă.

Cred că aş prefera pe cineva care arată ca un monstru decât pe cineva care se pricepe să-și ascundă adevărata natură.

Unul dintre lupi îi sfâșie gâtul celuilalt. Rânjește, iar sângele îi curge pe bărbie. Mi se face greață, dar lordul Sebastian zâmbește și aplaudă, de parcă ar urmări un spectacol de teatru.

— Frumos, foarte frumos!

Face semn cu degetele către doi supraveghetori.

— Duceți-l la cușcă și curățați aici! Apoi aduceți-i pe următorii!

Gărzile șovăie, dar îl duc pe lupul însângerat afară, în timp ce Sala Mare răsună de zarvă. Oamenii schimbă între ei monede, pun noi pariuri și își umplu paharele.

Nu pot să nu mă uit la cadavru.

E atât de țeapăn. Pare foarte greu. Mă face și pe mine să-mi simt corpul greu. Poate că era un monstru. Poate că avea sub piele un lup care ieșea la iveală când era lună plină. În acest moment, arată doar ca un bărbat. Un bărbat mort. Un bărbat care nu va mai alerga niciodată prin munții aceia împânziți de urlete.

Două gărzii traversează sala, îl înșfacă de brațe și-l târăsc pe dalele de piatră ca pe o bucată de carne.

Iau o gură de apă pentru a-mi calma mâinile tremurânde. Lângă mine, lordul Sebastian și tatăl meu încep o conversație despre numărul soldaților de la hotarul din nord.

Pun paharul înapoi pe masă exact când se așterne tăcere. Urmează murmurul agitat al mulțimii când încă doi bărbați – tot lupi – intră în ring.

Atenția mi-e captată mai întâi de cel din față. E tânăr. Prea tânăr pentru acest gen de violență, lup sau nu. Trebuie să aibă cel mult șaisprezece ani – cu patru ani mai mic decât mine. Are părul arămiu ridicat, de parcă și-ar fi trecut haotic mâinile prin el. Expresia lui trădează teamă și tristețe, dar maxilarul îi e încleștat. Parcă știe că nu mai există speranță și s-a resemnat cu soarta lui. Ceva din expresia aceea pare familiar. Mă umple de o furie pe care nu îndrăznesc să o arăt, având în vedere situația mea curentă.

Când îmi îndrept privirea spre adversarul lui, înțeleg de ce știe că n-are nicio speranță.

— A fost nevoie de cinci bărbați pentru a-l prinde pe cel mare, îi spune lordul Sebastian tatălui meu. I-a ucis pe trei dintre ei. Nu vorbește prea mult, dar credem că este unul dintre lupii-alfa – probabil din clanul Highfell. Ce exemplar, nu-i așa?

Bărbatul voinic e la fel de sălbatic și de dur ca munții din care probabil provine. E înalt, cu maxilarul puternic, iar corpul său musculos pare sculptat în piatră. Are părul ciufulit, de un blond-murdar, aproape de culoarea paiului, și e tuns scurt pe părțile laterale ale capului, într-un stil pe care nu l-am mai văzut în sud. Stă nemișcat și lipsit de expresie, iar mulțimea urlă și vuieste ca vântul în jurul lui.

— Într-adevăr!

Tatăl meu își trece mâna peste barba albă și îngrijită.

— Și ce caută atât de departe în sud?

— Cine știe cu aceste creaturi?

Lupul-alfa se uită la mine. Ochii aceia... sunt de un verde-închis, ca pădurea, și clocotesc de ură. Nimeni nu m-a privit așa până acum. Gura mi se usucă cât timp ne sfredelim unul pe altul.

Și totuși sufletul meu freamătă.

— Nu va fi cine știe ce luptă, spune tata, de parcă ar discuta despre vreme, nu despre soarta a două ființe vii.

— Nu va fi, confirmă Sebastian cu un zâmbet crud. Ne-am gândit să-l supunem în seara asta. Avem ceva mai interesant pus la cale pentru el la sărbătorile de mâine-seară.

Lupul-alfa mă privește fix, cu maxilarul încordat. E neclintit ca o piatră, dar în ochi i se citește violența. Mă forțez să devin din nou acea statuie, acel sălaș pentru sufletul meu, și-l privesc fix, chiar dacă inima îmi bate cu putere.

— Ei bine, spune Sebastian, pocnind din degete către lupi într-un mod care ar putea fi considerat curajos sau chiar nesăbuit, dacă n-ar fi gărzile înarmate amplasate în jurul ringului. Începeți!

Un mușchi se contractă în maxilarul lupului-alfa.

Mă cuprinde greața când tânărul se albește la față. Va muri, iar toată lumea – el, lupul-alfa, mulțimea – știe asta. Nu întrerupe contactul vizual cu bărbatul care se înalță în fața lui.

Deci e curajos.

Curaj! îi spun, amintindu-mi că mama mi-a zis cândva același lucru: *Fii curajoasă, micuțol!*

Lupul-alfa strânge pumnii pe lângă corp. Poate că la mijloc e doar imaginația mea, dar mi se pare că adversarul mai tânăr își lasă capul în jos, în semn de supunere.

Un mârâit răsună din gâtulejul lupului-alfa, iar în el simt valul de ură și furie care e pe cale să se dezlănțuie. Acel val

mă cuprinde și pe mine. O ură atât de intensă și de amară, încât îi pot simți gustul. Ura față de acest gigant impunător pentru ceea ce e pe cale să facă.

Răcnește – tare și sălbatic –, un strigăt de război care se izbește de pereții din piatră ai sălii.

Lupta se termină în câteva minute. E sângeroasă și violentă, iar eu aud la un moment dat trosnetul oaselor rupte, laolaltă cu urletele de durere ale tânărului. Lupul-alfa îl ținutuește la pământ, cu o mână încleștată în jurul beregătei.

Ridică pumnul pentru a-i da lovitura mortală – oprindu-se cu el în aer, ca și cum ar savura actul uciderii.

Tânărul alege să se uite în ochii mei, nu la monstrul profilat deasupra lui.

Și nu pot suporta asta.

Nu e corect.

— Opriți-vă! strig, sărind în picioare.

Lupul-alfa încremenește. Mulțimea tace. Sebastian mă privește cu ochii mișiți, iar tata strânge din dinți.

Inima îmi bate cu putere în piept. Însă nu mă așez la loc.

— Asta nu e nici sport, nici divertisment.

Îmi forțez vocea să sune ferm, chiar dacă genunchii îmi tremură.

— Asta e crimă!

Atmosfera din sală se tensionează. Mulțimea își îndreaptă furia, setea de sânge, de la cei doi lupi la mine. Umerii celui alfa se ridică și coboară viguros.

Respirația mi se accelerează. N-ar fi trebuit să spun nimic. Sunt doar o femeie. O statuie. Nu e treaba mea.

Totuși rămân în picioare.

— A ucide un animal nu este crimă! spune Sebastian pe un ton tăios. Sau logodnica mea are o slăbiciune pentru animale? Știi că-și iau femeile pe la spate, precum câinii? Am

Porunca tatălui meu răsună în întreaga sală. Sebastian își înclină capul în fața regelui.

— Nu am vrut să jignesc pe nimeni, Alteță.

— Aurora e obosită. Se va retrage și se va duce la culcare, spune tata.

L-am dezamăgit. Rușinea îmi înroșește obraji.

Dar nu mă clintesc.

Nici lupul-alfa nu se mișcă. Are brațul încă ridicat, cu atenția ațintită asupra victimei sale, așteptând încheierea conversației noastre. Ochii mari ai băiatului mă privesc fix. Lacrimile și sângele îi brăzdează obraji.

— Lasă-l să trăiască!

Gura mi-e uscată ca nisipul.

Sebastian abia își stăpânește furia. E clar că nu-i place să fie provocat în fața supușilor săi.

— La ce ne folosește viu, iubirea mea?

— E tânăr. În formă. Pune-l să muncească la grajduri!

Mi-aș dori să dispar, dar mă forțez să-l privesc, să zâmbesc.

— Un cadou de nuntă pentru mine, domnul meu!

Sebastian pare să cumpănească. Se ridică și-mi ia mâinile; degetele îi sunt reci și se încleștează în jurul palmelor mele ca o menghină. Îmi reprim dezgustul pe care atingerea lui îl stârnește în mine. Îmi zâmbeste și el.

— Prea bine, iubirea mea! Un cadou de nuntă.

Se apleacă, apropiindu-și buzele de urechea mea.

— Să știi că dacă-ți plac aceste creaturi și vrei să ți-o trag ca unei cățele de rând, se poate aranja mâine-seară, după ceremonie. Cine știe, poate că după aceea te voi arunca în cușcă. Poate că-l voi lăsa chiar și pe acest lup-alfa să-și facă

mendrele cu tine, având în vedere că l-ai împiedicat să ucidă.

Fiecare mușchi din corp mi se încordează, pe măsură ce monstrul care știam că se ascunde în el își face simțită prezența.

Mă eliberează și se întoarce spre oamenii lui.

— Lupta s-a terminat! spune el, iar monstrul i se ascunde din nou sub piele. Un cadou pentru logodnica mea, care e la fel de blândă pe cât e de frumoasă.

Mușchii din umerii lupului-alfa sunt încordați și tari. O furie fierbinte și crudă radiază din el, ca și cum lupul dinăuntrul său ar fi mâniaș că nu poate ucide pe cineva.

Își coboară brațul.

Respir iute. Rochia mea e prea strâmtă, aerul, prea fierbinte.

Lupul-alfa se ridică și se îndepărtează de mulțime, lăsând câteva gărzi să-l încătușeze.

— Duceți-i înapoi în cuștile lor! spune Sebastian. Câștigătorul poate merge în cele frumoase. Așa e corect, va avea nevoie de odihnă pentru ce am pus la cale pentru mâine. Puneți-l pe învins înapoi cu restul gloatei! Dacă supraviețuiește peste noapte, îi vom găsi o slujbă, așa cum dorește logodnica mea. Totuși, aceste creaturi îi vânează pe cei slabi, așa că mă îndoiesc că va mai rămâne mare lucru din el până dimineață.

Câțiva soldați înarmați îl conduc pe lupul-alfa dincolo de ușile de stejar de la capătul coridorului, în timp ce un altul se grăbește să-l ridice pe adversarul său de pe podea.

— Logodnica mea - ca multe femei din sud - e prea slabă de inger ca să îndure acest sport - și de ce n-ar fi, când este o floare atât de frumoasă? Se va retrage acum, înainte de următoarea luptă. Trebuie să se pregătească pentru mâine-seară.

Ochii lui devin duri, iar inima mea bate frenetic în cușca în care stă și ea închisă. Însă îmi plec capul și, stăpânindu-mi

măinile tremurânde, fac o reverență.

Fără să mă uit înapoi, mă grăbesc să traversez ringul. Încerc să ignor faptul că fusta mi se târăște prin sânge în timp ce trec de uși.

Chiar în fața mea, cei doi luptători din ring sunt escortați la cuștile lor.

Lupul-alfa e aproape de capătul coridorului. În spatele lui, tânărul se sprijină de umărul gărzii, respirând greoi. Nu e într-o stare prea bună. Dacă nimeni nu-i îngrijește rănilor, nu va mai putea lucra în grajduri prea curând. Și, dacă spusele lui Sebastian sunt adevărate, cum că lupii îi vânează pe cei slabi...

— Stați!

Îmi blestem în gând tremurul din voce. N-ar trebui să-mi fie frică. Acesta va fi căminul meu.

Lupul-alfa se oprește, iar flacăra torței de pe coridor îi luminează profilul dur. Deși se află la câțiva metri buni distanță de mine, căldura corpului său mă învăluie. La fel și mirosul lui, un amestec de transpirație, sânge și creste alpine. Inima îmi bate iar cu putere, dar îmi îndrept atenția spre băiatul rănit.

— Duceți-l pe cel mic la... *cuștile frumoase!*

Cuvintele lipsite de umanitate mi se opresc în gât.

Știu că acești bărbați nu sunt tocmai oameni – chiar dacă așa arată. Știu că, fiind din sud, nu am fost nevoită să fac față atacurilor constante ale lupilor, precum cei din nord. Poate că, dacă ar fi fost așa, n-aș mai judeca. Felul în care lupul-alfa a luptat în ring dovedește că semenii lui nu au niciun strop de milă în ei.

Totuși mi se pare greșit.

În față, lupul-alfa își încordează mușchii brațelor, de parcă vrea să se răsucescă, dar apoi gărzile îl împing prin următorul set de uși și este dus mai departe.

Răsufu ușurată.

Soldatul care-l susține pe băiat se întoarce spre mine, ridicând din sprâncenele groase.

— Stăpânul a spus...

— Eu voi fi stăpâna ta și sunt fiica regelui tău! zic, îndreptându-mi umerii.

Am jucat diverse roluri toată viața. Am zâmbit când inima mi se frângea; am râs când eram scârbită. Mi-am înăbușit furia când un lord a pus mâinile pe mine pe ringul de dans, la un bal.

Pot juca rolul formidabilei stăpâne a acestui castel. Ridic bărbia.

— Puneți-l în cuștile frumoase și asigurați-vă că primește o cină decentă!

Trec pe lângă ei și mă îndrept spre labirintul de coridoare din piatră care duc spre camerele mele din aripa nordică.

Acolo mă așteaptă două servitoare și le permit să mă îmbrace pentru somn într-o cămașă de noapte albă, cu mâneci lungi, care-mi ajunge până la glezne. Le ordon să plece, trecând pe lângă patul cu baldachin pentru a privi pe fereastră crestele munților din nord. Cerul e luminat de asemilună.

O neliniște crescândă se zvârcolește în mine, în timp ce copacii se leagănă în depărtare și vântul bate în zidurile de piatră ale castelului. Ce i-am spus gărzii e adevărat. Măine voi fi stăpâna acestui castel. Totuși nu am nicio putere.

N-am avut niciodată.

Nu am puterea să plec de aici – să respir parfumul de iarbă-neagră și ferigă, să mă scald în pâraiele șopotitoare sau să beau în tavernele locale. Nu am puterea să vorbesc cu cine vreau, să-mi fac prieteni sau să mă îndrăgostesc.

Și nu am nicio putere să-l salvez pe tânărul lup, care își va găsi cu siguranță sfârșitul – dacă nu în această seară, atunci mâine, când va fi considerat inapt de muncă și trimis înapoi

în cuștile cele rele.

Strâng din dinți, apoi iau o pelerină din dulap și mi-o arunc peste umeri.

Oricât aş fi de neputincioasă, nu pot să nu fac nimic.

Amintirea vocii mamei îmi alungă frica.

Te vor face să simți că nu ai de ales, mi-a spus ea înainte să moară. Dar întotdeauna ai de ales. Fii curajoasă, micuțo!

Poate că am puterea să fac un lucru mic înainte să mă mărit cu lordul și să fiu lăsată aici să putrezesc. Chiar dacă risc să-mi pierd viața dacă voi fi prinsă.

Chiar dacă asta m-ar putea apropia periculos de mult de acel lup-alfa monstruos.

Îmi pun gluga pe cap pentru a-mi ascunde părul roșu, foarte ușor de recunoscut. Apoi iau o traistă și ies din cameră.

Mă îndrept spre cuștile lupilor.

CAPITOLUL 2

În castel domnește liniștea, majoritatea celor ce-l ocupă dorm sau sunt la lupta de câini, așa că ajung la scara care duce la cuștile lupilor fără să fiu observată.

Pe măsură ce înaintez, aerul devine din ce în ce mai rece și mai umed. E ca și cum m-aș îndrepta spre fălcile unei fiare uriașe, iar întunericul devine o gură flămândă, nerăbdătoare să mă înghită.

Când ajung față în față cu cei doi soldați care flanchează ușa grea de fier de la capătul treptelor, îmi ridic gluga pentru a mă asigura că părul meu e bine ascuns. Mă rog Zeiței Soare să nu mă recunoască. Sub pelerină, greutatea traistei îmi apasă coapsa. E plină cu obiectele pe care le-am furat de la spițerie – pânză pentru bandaje, alcool, scoarță de salcie și apă. Obiecte care dezvăluie clar intenția mea de a ajuta înamicul.

— Ești bine, drăguță? mă întreabă una dintre gărzi. Ce cauți aici, jos?

Îmi stăpânesc emoțiile. Îmi amintesc ce a spus Sebastian despre recompensele pe care le primesc lupii pentru victoriile lor.

— M-au trimis de la bordel, zic, făcându-mi vocea să sune cât mai răgușită cu putință.

Soldatul care a vorbit rânjește, deschide ușa și-mi întinde o cheie.